

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Szegeden, 2016. október 13. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

### **Í T É L E T E T :**

Az emberölés bűntettének kísérlete és más bűncselekmény miatt a vádlott ellen indított büntetőügyben a **Szegedi Törvényszék** 2016. január 7. napján kihirdetett **1.B.1480/2013/25.** számú ítéletét

### **m e g v á l t o z t a t j a :**

a vádlott cselekményeit

**testi sértés bűntette kísérletének** [Btk. 164. § (1) bekezdés, **(3) bekezdés**, (8) bekezdés 1. fordulata] és **testi sértés vétségének** [Btk. 164. § (1) és (2) bekezdés] **minősíti.**

A szabadságvesztést **2 (kettő) év 6 (hat) hónapra**, a közügyektől eltiltást **3 (három) évre enyhíti.**

Egyebekben az elsőfokú ítéletet **helybenhagyja** azzal, hogy a Szegedi Törvényszék Gazdasági Hivatalánál kezelt bűnjelek tételszáma helyesen: Bjk.**836/2013.**

A másodfokú eljárás során felmerült **15.875.- (tizenötezer-nyolcszázhetvenöt) forint** bűnügyi költséget az állam viseli.

Megállapítja, hogy a vádlott lakóhelyének címe: (cím).

**Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.**

### **I N D O K O L Á S :**

Az elsőfokú bíróság a vádlottat bűnösnek mondta ki 2 rb. testi sértés bűntettének [Btk. 164. § (1) bekezdés, (2) bekezdés, (8) bekezdés 1. fordulata] kísérletében. Ezért halmazati büntetésül 6 év szabadságvesztésre és 6 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy kiszabott szabadságvesztés végrehajtási fokozata börtön és hogy a vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének letöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A kiszabott szabadságvesztésbe beszámította a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt. A nyomozati eljárás során lefoglalt és a Szegedi Törvényszék Gazdasági Hivatalánál Bjk.28 - helyesen 836 - 2013/1-3. tételszám alatti bűnjelek lefoglalását megszüntette és az 1./ tételszám alatti megsemmisítését rendelte el, a 2./ tételszám alatti vonatkozásában megállapította, hogy az állam tulajdonába kerül, illetve a 3./ tételszám alatti Verbatim CD lemezt iratmellékletként rendelte kezelni.

Kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült 314. 441.-Ft bűnügyi költség megfizetésére.

Az első fokú ítélet ellen fellebbezést jelentett be a vádlott és a védője elsődlegesen felmentés, másodlagosan a büntetés enyhítése érdekében.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség a Bf.159/2016/2-II. számú átiratában a bejelentett

fellebbezéseket nem tartotta alaposnak, és az első fokú ítélet tényállásának a vádlott előéletével kapcsolatos adat helyesbítésére, eljárási szabálysértésre és a bűnösségi körülményekre tett észrevételei mellett az első fokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

A vádlott védője a fellebbezési nyilvános ülésen mindkét tényállás vonatkozásában a vádlott felmentését indítványozta megalapozatlanság okából.

Az 1./ tényállási pont sértettje ismeretlenül maradt személy, nem került elő az eljárás során és feljelentéssel nem élt, így álláspontja szerint nem lehetett vizsgálni a fizikai felépítését, az általa elszenvedett sérüléseket, illetve azt, hogy a fej melyik részén szenvedte el azokat. A rendelkezésre álló videokamera felvétel és az orvosszakértői vélemény alapján pedig - sértett hiányában - nem lehet megállapítani a közepesnél nagyobb erőbehatást. Utalt arra is, hogy a vádlott jogos védelmi helyzetben volt, amit az igazságügyi elmeorvos-szakértői véleményben rögzített személyiségzavara is erősített.

Miután nem került elő az eljárás során a 2./ tényállási pontban szereplő és elkövetés eszközéül használt kard sem, ellentmondásos az elsőfokú ítélet, mert az elsőfokú bíróság ezen tényállási pont 2. bekezdésében határozott megállapítást tett a kard paramétereire, amely szerint az kétélű volt. Ugyanakkor az 5. oldal 4. bekezdésében az került rögzítésre, hogy a vádlott az immár nem védekező sértett fölé hajolt, amelynek során a sértett jobb vállára térdelt és a kard két végét két kezével fogva élrészével kis erővel rászorította ölési szándék nélkül a sértett nyakára és állára. Amennyiben kétélű kardot használt a vádlott az elkövetés eszközéül és annak két végét két kezével fogta, úgy megvágta volna magát is, amelyre azonban nincs adat.

A megállapított 2./ tényállásból álláspontja szerint könnyű testi sértésnél súlyosabb sérülés okozására irányuló vádlotti szándékra nem lehet következtetést levonni.

Mindezekre tekintettel a tényállás megalapozatlan, az első fokú ítélet tényállása nem került teljes körűen felderítésre, az elsőfokú bíróság a megállapított tényekből további tényekre helytelenül következtetett, amelyre figyelemmel mindkét cselekmény vádja alól a vádlott felmentését indítványozta.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség képviselője a fellebbezési nyilvános ülésen az átiratban foglaltakkal mindenben egyezően nyilatkozott.

A vádlott a fellebbezési nyilvános ülésen csatlakozott a védője által előadottakhoz.

Az ítélet tábla a büntetés enyhítésére irányuló fellebbezéseket találta alaposnak.

A másodfokú bíróság a Be. 348. § (1) bekezdése alapján eljárva az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző bírósági eljárást felülbírált arra tekintet nélkül, hogy ki, milyen okból fellebbezett. A felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság hatályon kívül helyezésre okot adó eljárási szabálysértés nélkül folytatta le a tárgyalást.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség eljárási szabálysértésre vonatkozó álláspontját ugyanakkor osztotta. Eljárási szabályt sértett az elsőfokú bíróság, amikor kihallgatta, majd bizonyítékként értékelte a 2./ tényállási pont helyszínén rendőrként intézkedett 1. sz. tanút, a 2015. január 27. napján megtartott tárgyaláson (első fokú 10. sorszámú jegyzőkönyv), illetve felolvasta ugyancsak az ott intézkedést végrehajtó szintén rendőr 2. sz. tanú nyomozás során tett tanúvallomását a 2016. január 7. napján megtartott tárgyaláson (első fokú 25. sorszámú jegyzőkönyv).

A Be. 168. § (1) bekezdés első mondata szerint a nyomozóhatóság tagja az általa végzett nyomozási cselekményekről - ha az ügyész másként nem rendelkezik - jegyzőkönyv helyett jelentést készíthet. Ugyanezen jogszabályhely harmadik mondata alapján a gyanúsított és a tanú kihallgatásáról,

illetőleg a szembesítésről jelentés nem készíthető.

Ugyanígy nem hallgatható ki a büntetőeljárásban a rendőr tanúként arra vonatkozóan, amit az intézkedés során a tanú vele közölt, amelynek indoka az, hogy a későbbi tanút a nyilatkozatának felvétele előtt nem figyelmeztették a törvényes jogaira és kötelezettségeire.

Erre figyelemmel az ítéletábra 1. és 2. sz. tanúk vallomásának a kihallgatott sértett nyilatkozatát ismertető részét mellőzte a jogi indokolásból, miután a Be. 78. § (4) bekezdés 2. fordulata alapján nem értékelhető bizonyítékként az olyan bizonyítási eszközből származó tény, amelyet a nyomozó hatóság tiltott módon szerzett meg.

Az elsőfokú bíróság a tényállás-felderítési feladatának maradéktalanul eleget tett. A vád tárgyát képező releváns tényekre a szükséges bizonyítást felvette, amelyet követően a beszerzett bizonyítékokat tényállási pontonként, egyenként és összességükben is értékelte és mérlegelési körébe vonta, majd helytálló indokát adta annak, hogy mely bizonyítékokra alapította az ítéleti tényállását és annak is, hogy a vádlott védekezését mindkét tényállási pont esetében miért nem fogadta el.

Erre figyelemmel az ítéletábra a megalapozottságot vitató védői álláspontot nem osztotta egyik tényállási pont esetén sem.

Az első fokú ítéleti **tényállás 1./ pontjának** megalapozatlanságára hivatkozását a védő a sértett és a sértett sérüléseinek a felderítetlenségére alapozta. Az elsőfokú bíróság a tényállás ezen pontját az eljárás során beszerzett, a helyszínen készült videokamera felvételére, az igazságügyi orvosszakértői véleményre, 3., 4., 5. és 6. sz. tanúk vallomásaira alapítottan állapította meg. Különös figyelmet fordított a (presszó megnevezése) Presszó pultosának, 3. sz. tanúnak a nyomozás során tett vallomásaiban mutatkozó eltérésekre és megfelelő indokát adta annak, hogy ezen tanúvallomást miért és mely részében fogadta el. Megállapította, hogy nevezett tanú több vonatkozásban is megcáfolta a vádlott védekezését. Egyrészt abban, hogy hogyan alakult ki az összetűzés a vádlott, illetve a később általa leütött sértett között, másrészt cáfolta a vonatkozásban, hogy a vádlottat a sértett bármilyen módon megfenyegette, továbbá abban is, hogy a sörösvég az ütés következtében eltörött. Így az elsőfokú bíróság okszerű következtetést vont le arra, hogy a vádlott az asztalnál ülő ismeretlen férfi sértettet egy hirtelen mozdulattal a jobb kezében tartott, talprészával lefelé álló sörösvéggel fentről lefelé irányulóan visszakézből legalább közepes erővel a fejének jobboldalán megütötte, amelynek következtében a sörösvég a sértett fején szét tört és a sértett feje vérezni kezdett. A vádlott bántalmazása következtében a sértett 8 napon belüli sérülést szenvedett. Amennyiben további következményekkel járt az ütés, az ismert sértett esetén valóban felderíthető lett volna, de miután a sértett ismeretlen maradt, így ennek megállapítására nem kerülhetett sor, ugyanakkor ennek nem is volt jelentősége.

Az elsőfokú bíróság ugyancsak megfelelő indokolás mellett vetette el a vádlott jogos védelmi helyzetre vonatkozó hivatkozását. 5. és 6. sz. tanúk vallomása alapján vont le arra okszerű következtetést, hogy azok cáfolták a vádlott azon védekezését, miszerint őt a sértett mindenféle előzmény nélkül bántalmazta, miután a tanúk következetesen vallották 4. és 3. sz. tanúk tanúvallomásával egybehangzóan, hogy a vádlott volt az, aki kötekedéssel kezdeményezte a konfliktust. A videokamera felvétele, illetve a tanúk vallomása alapján állapította meg a törvényszék, hogy a jelenlévők a vádlottat és a sértettet szétválasztották, majd a vádlott kiment az utcára és mire a vádlott visszatért, addigra a sértett már visszaült az asztalához és a vádlottal nem foglalkozott. Ezt követően néhány perc elteltével a pulttól elindult a vádlott a sértett irányába, és szó nélkül fejen ütötte a sörösvéggel. Erre figyelemmel a vádlott és védője jogos védelmi helyzetre

történő hivatkozása alaptalan, így a felmentésére irányuló fellebbezések sem alaposak.

Az első fokú ítélet **2. tényállási pontja** kapcsán a védő megalapozottságot vitató álláspontja szerint kifogásolható, hogy az elkövetés eszköze nem lelhető fel. Ugyanakkor meg lehetett állapítani, hogy az mindenképpen egy éles eszköz volt. Ennek mibenlétére vonatkozóan a sértett következetes, mindvégig egyöntetű vallomást tett. A bizonyítási kísérlet során a sértett be is mutatta, hogy a vádlott miként használta az elkövetés eszközét, amelyet az elsőfokú bíróság a tényállás megállapítása során elfogadott, és amely megfeleltethető volt az okozott, és az igazságügyi orvosszakértők által megállapított sérülésekkel. Ezen tényállási pont kapcsán is logikus, és iratszerű részletes magyarázatát adta annak, hogy a tényállást a vádlott önellentmondásos, indok nélkül megváltoztatott vallomásaival szemben miért a sértett nyomozás során tett vallomása, illetve az azt alátámasztó egyéb bizonyítékok alapján állapította meg. Indokát adta annak is, hogy a sértetti vallomást cáfolni látszott 7., illetve 8. sz. tanúk vallomását miért kezelte „erős fenntartásokkal”, és ennek körében értékelte 9. sz. tanúnak, a sértett volt élettársának a vallomását, amely 1. és 2. sz. tanúk vallomásainak az általuk meghallgatott sértett nyilatkozatát ismertető részének, mint bizonyítéknak a fentiekben részletezett mellőzése mellett is elfogadható volt. Így, az említett tanúvallomásoknak bizonyítékok közül való kirekesztése az első fokú ítéletet nem teszik megalapozatlanná.

Az elsőfokú bíróság ezen tényállási pont vonatkozásában az igazságügyi orvosszakértői vélemény alapján tett megállapítást arra, hogy a vádlott bántalmazása folytán a sértett 8 napon belül gyógyuló sérüléseket szenvedett, továbbá azt is, hogy valamennyi bántalmazás kis erővel történt, és azok közül a kardlappal történt ütések, illetve a sértett által álló helyzetben fejen elszenvedett két vágási sérülés az alkalmazott kis erőbehatásra tekintettel nem volt alkalmas súlyosabb sérülés okozására. A nyakon elszenvedett sérülések kapcsán az igazságügyi orvosszakértők tárgyaláson történt meghallgatása alapján következtetett arra, hogy bár azok is 8 napon belül gyógyuló sérülések voltak, azonban a kard elmozdulására tekintettel még kis erő esetén is fennállt a lehetősége súlyosabb, életveszélyes, vagy esetleg halálos sérülés keletkezésének.

A bizonyítékok értékelése, és az alapján a bizonyítás eredményének a megállapítása az elsőfokú bíróság feladata [Be. 78. § (3) bekezdése]. Az iratszerű és logikus érveléssel elfogadott bizonyítékokra alapított tényállás esetén a másodfokú eljárásban a bizonyítékok eltérő értékelésére nem kerülhet sor [Be. 351. § (1) bek., Be. 352. § (3) bek.], így a bizonyítékok újramérlegelésén keresztül a tényállást támadó és felmentést célzó fellebbezések eredményre nem vezethettek.

Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel az iratok egybehangzó adatai alapján mindössze azzal egészítette ki, illetve helyesbítette, hogy a vádlott havi 25.650.-Ft aktív korúak ellátásában részesült (nyomozati iratok 256. oldal 6. bekezdés).

Az első fokú ítélet 3. oldal 1. bekezdés 1./ pontjában írt büntetés próbaideje 2012. év - helyesen - április 9. napján telt el eredményesen.

A 4. oldal 2. bekezdésében, illetve az 5. oldal alulról a 3. bekezdésében a „fennállt a lehetősége annak” megállapítás helyett „alkalmas volt” megállapítást tett az ítélet tábla.

Az 5. oldal 2. és 3. bekezdéseinek utolsó mondatait, amely szerint az adott testtájékon az adott bántalmazási mechanizmussal a keletkeztetnél súlyosabb, 8 napon túl gyógyuló vagy életveszélyes sérülések keletkezésével nem kellett számolni, mint nemleges megállapítást a jogi indokolásba

utalta.

A kiegészítette továbbá a tényállás 2./ pontját azzal, hogy a sértett 2012. október 24. napján a vádlottal szemben hatályos magánindítványt terjesztett elő a sérelmére elkövetett könnyű testi sértés vétsége miatt.

Egyebekben az első fokú ítélet tényállása helyes és hiánytalan, és a fenti kiegészítésekkel és helyesbítésekkel az a felülbírálat alapját képezte.

A megállapított tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére mindkét bűncselekmény kapcsán. Mint ahogyan arra az előzőekben már utalt az ítélető tábla, a vádlottnak a jogos védelmi helyzetre alapozott védekezésével kapcsolatban kifejtettek helyesnek bizonyultak. Az e körben tett indokolás eredménnyel nem volt támadható, ezért a másodfokú bíróság sem vonhatott le a bizonyítékokból az elsőfokú bíróságtól eltérő következtetést.

A törvényszék a vádlott cselekményeinek jogi minősítése során azonban részben téves álláspontra helyezkedett.

Abban a kérdésben helyesen foglalt állást, hogy melyik büntető törvényt kell alkalmazni a cselekmények elbírálása során. A másodfokú bíróság osztotta azon álláspontját, hogy az elbíráláskor hatályban lévő Btk. alkalmazása a kedvezőbb azzal, hogy mindezt a vizsgálatot helyesen az 1978. évi IV. törvény 2. §-a - és nem a törvényszék által hivatkozott Btk. (azaz a 2012. évi C. törvény) 2. § (2) bekezdése - tette lehetővé.

Az 1./ tényállási pont kapcsán a sört tartalmazó üveggel a kezében az ülő, és támadásra nem számító sértettel szemben fellépő vádlott számolt azzal, hogy a talprészával lefelé álló sörözüveggel fentről lefelé irányuló, fejre célzott ütással 8 napon túl gyógyuló sérülést okozhat, amelybe belenyugodott. Az elsőfokú bíróság által alkalmazott 2012. évi C. törvény a testi sértés bűncselekményének két alapesetét, így a Btk. 164. § (1) és (2) bekezdése szerinti könnyű testi sértés vétségét, és az (1) és (3) bekezdése szerinti súlyos testi sértés büntetést határozza meg. Ez egyértelműen megállapítható a jogalkotónak az adott törvényhelyhez fűzött indokolásából, és ezt támasztja alá a testi sértés törvényi tényállásának a szerkezete (így a bűncselekmény eredményének az elkövetési magatartástól külön bekezdésekben való megjelenítése, a mindkét alapesetre külön-külön épülő minősített esetek szabályozásának rendszere). Tekintettel az elkövetés eszközére, a támadott testtájékra és a bántalmazás erejére, kétséget kizáróan megállapítható volt, hogy a vádlott szándéka 8 napon túl gyógyuló sérülés okozására terjedt ki, ebből következően a cselekménye a súlyos testi sértés alapesetébe ütközött. Így az ítélető tábla azt állapította meg, hogy a 8 napon belül gyógyuló sérülés okozása ellenére 8 napon túl gyógyuló sérülés okozására terjedt ki a vádlott szándéka.

Erre figyelemmel a vádlott 1./ tényállási pontban írt cselekményét a Btk. 164. § (1) és (3) bekezdésébe ütköző, de a (8) bekezdés 1. fordulata szerint minősülő és büntetendő - életveszélyt okozó - testi sértés büntette Btk. 10. § (1) bekezdése szerinti kísérletének minősítette. Figyelemmel arra, hogy a Kúria 61. számú BK véleményében foglaltak alapján a bűncselekmény alapesetét meghatározó törvényhelyet fel kell tüntetni az ítélet rendelkező részében, ezért a cselekményt a másodfokú bíróság ennek megfelelően minősítette.

A 2./ pontban írt ítéleti tényállás szerint a vádlott karddal támadt az ágyon fekvő sértettre, akit menekülése közben kitartóan üldözött és több alkalommal a kard élével, illetve lapjával célzottan felső testét, nyakát, illetve fejét ütötte kis erővel, 8 napon belüli sérüléseket okozva neki.

Cselekményét a sértett kérése ellenére folytatta, majd a földre kerülő és a védekezéssel felhagyó sértett nyakára, illetve állára a kard élét kis erővel rászorította. A kard azonban két alkalommal megcsúszott a sértett állán, amelytől az állcsúcs bal oldalán kintről fentről lefelé befelé tartó 3 cm-es, továbbá állcsúcs alatt 4 cm közeli vízszintes lefutású, jobboldalán enyhén ívelt vérző sérülést szenvedett el. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a vádlott ezen cselekményrésze volt az, amely bár 8 napon belüli sérüléseket okozott, azonban a kard megcsúszására tekintettel még kis erő esetén is fennállt a lehetősége annak, hogy súlyosabb, életveszélyes, vagy esetleg halálos sérülés keletkezzen, és ezért a vádlott ezen cselekményét is életveszélyt okozó testi sértés büntette kísérletének minősítette.

Az elsőfokú bíróság álláspontját a másodfokú bíróság nem osztotta. Életveszélyt okozó testi sértés kísérlete megállapításának akkor van helye, ha a testi sértésre irányuló magatartást tanúsító elkövető szándéka az életveszély bekövetkezése lehetőségére is kiterjed, ennek bekövetkezését kívánja, vagy ebbe belenyugodva cselekszik. Az irányadó tényállás szerint azonban a sérülés keletkezésekor a vádlott, illetve a sértett már nem mozogtak, a sértett a védekezést teljesen feladva mozdulatlanul feküdt, a kard véletlenszerű(!) megcsúszásai, tehát nem a vádlott szándékos magatartása okozták a - 8 napon belül gyógyuló - sérüléseket. Ez alapján pedig nem vonható le olyan következtetés, hogy a vádlott szándéka az életveszélyes sérülés, vagy akárcsak 8 napon túl gyógyuló sérülés okozásának a lehetőségére is kiterjedt. Kísérlet pedig csak szándékos cselekmény esetén állapítható meg. Ezért, nem lehetett az életveszélyt okozó testi sértés büntetnének kísérletét a vádlott terhére megállapítani. A vádlott által a sértettnek ténylegesen okozott 8 napon belüli sérülések alapján a bűncselekmény a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdése szerint minősülő és - két évig terjedő szabadságvesztéssel - büntetendő könnyű testi sértés vétsége. Így a vádlott ezen cselekményét az ítéletábra ekként minősítette.

A megváltoztatott minősítésre tekintettel az alkalmazandó büntetési tételkeret lényegesen eltér a törvényszék által alkalmazottól, az a halmazati büntetéskiszabásra vonatkozó rendelkezésekre figyelemmel kettőtől tíz évig terjedő szabadságvesztés, míg az irányadó középérték hat év.

Az ítéletábra az elsőfokú bíróság által értékelt bűnösségi körülményeket akként helyesbítette, illetve egészítette ki, hogy további enyhítő körülményként értékelte az 1./ tényállási pont esetén a sértetti közrehatást, míg a kísérletet kizárólag az 1./ tényállási pont esetén értékelte ekként, és mivel távoli a kísérlet, ezért nyomatékkal, valamint a bűncselekmények elkövetése óta eltelt időt.

További súlyosító körülmény, hogy a vádlott az 1./ tényállásban írt cselekményt korábbi - garázdaság miatt kiszabott - végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés büntetésének próbaideje letelte után nem sokkal, négy hónappal, illetve a 3. oldal 2./ pontjában írt büntetőeljárás hatálya alatt követte el és hogy az 1. tényállási cselekmény is garázda jellegű.

A helyesbített és kiegészített bűnösségi körülményekre figyelemmel a törvényszék helyesen alkalmazott a vádlottal szemben végrehajtandó szabadságvesztést. Miután azonban az eltérő minősítésre tekintettel a büntetési tételkeret a vádlott javára változott, és a súlyosabban minősülő cselekményt a vádlott távoli kísérletként valósította meg, ezért a középértéktől lényegesen lefele, a törvényi minimumhoz közeli 2 év 6 hónapra, míg a közügyektől eltiltást 3 évre enyhítette az ítéletábra.

A Be. 372. § (1) bekezdése szerinti fentebb részletezett megváltoztatások mellett az elsőfokú bíróság ítéletének további rendelkezései törvényesek, amelyre figyelemmel azokat az ítéletábra a Be. 371. § (1) bekezdésének megfelelően helybenhagyta azzal, hogy helyesbítette a Szegedi Törvényszék Gazdasági Hivatalánál kezelt bűnjelek tételszámát, mivel az elsőfokú bíróság a

Csongrád Megyei Főügyészség Gazdasági Hivatalánál nyilvántartott tételszámot tüntette fel.

Észlelte az ítéletábra, hogy az elsőfokú bíróság elmulasztotta felhívni az eljárás során lefoglalt CD lemez iratmellékletként kezelésére irányuló rendelkezést, a 11/2003. (V. 8.) IM-BM-PM együttes rendelet 11. § (3) bekezdését, amelyet az ítéletábra ezúton pótol.

A másodfokú eljárás során eredményesen fellebbező vádlott kirendelt védőjének díjával kapcsolatban felmerült 15.875.-Ft bűnügyi költséget az állam viseli a Be. 381. § (1) bekezdése és a Be. 338. § (1) bekezdése alapján.

Megállapította továbbá a másodfokú bíróság a vádlott lakóhelyének címét a személyi lakcímnnyilvántartó adatai alapján.

Az ítélet elleni fellebbezés a Be. 386. §-a alapján kizárt.

Szeged, 2016. október 13. napján

Dr. Mezölaki Erik s.k. . Halász Edina s.k. . Nagy Erzsébet s.k.  
a tanács elnöke a tanács tagja, előadó a tanács tagja  
A Szegedi Ítéletábra Bf.II.306/2016/9. számú ítélete és a Szegedi Törvényszék 1.B.1480/2013/25. számú ítéletének a jelen ítélettel meg nem változtatott része a mai napon jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Szeged, 2016. október 13. napján

Dr. Mezölaki Erik s.k.  
a tanács elnöke